

FIOLY BOCCA

Waar ik ook heen

ga

Hun tocht naar
Santiago wordt
een zoektocht
naar geluk

ROMAN

FIOLY BOCCA

Waar ik ook heen ga

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Lemozione in ogni passo*
Oorspronkelijke uitgever: Giunti Editore, S.p.A.
Vertaling: Esther Schiphorst
Omslagontwerp: Sander Patelski
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Barbara Bono
Zetwerk: ZetProducties, Haarlem

Copyright © 2016 Giunti Editore, S.p.A.
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 629 5 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'Ieders leven kan worden beschreven
in een paar wandeltochten.'*

Erri de Luca

*Voor mijn vader,
die me heeft geleerd dat elke reis met één stap begint.*

HOOFDSTUK 1

Een schrift en een kaart

Onderweg

Wakker worden op een compleet nieuwe plek is als opnieuw geboren worden.

Alma wist dat al goed als klein meisje, toen ze elke reis dat perfecte gevoel had zoals je krijgt van een dag die begint met opengeslagen deuren. Achter elke drempel een mogelijkheid, een schone lei.

Het zou makkelijk zijn om van daaruit weer op pad te gaan. Wakker geworden in een Andalusisch pijnbos, buiten de geur van de zee en eucalyptus opsnuiven. Het zou leuk zijn als ik de tijd ervan kon overtuigen in de war te zijn geweest, dat hij heeft gerend waar hij moest wandelen. Iedereen maakt weleens fouten: vanavond val ik in slaap als een achttienjarige die gaat beginnen aan de universiteit en doen we alsof er niets gebeurd is. Jij geeft me het verleden terug, ik vergeef je je fout, tijd, jij vreemde vriend.

Alma denkt er tijdens de doorschijnende aankondiging van een zonsopkomst nog even over na in haar Franse kamer in Saint-Jean-Pied-de-Port. Ze is de avond ervoor aangekomen, ontvangen door de zonsondergang, na een vermoeiende dag in vliegtuigen, treinen en busjes. Een samenloop van omstandigheden.

En alles is gebeurd, daar is ze zeker van, om precies op dat moment bij de brug van het dorp aan te komen, om te worden ontvangen door het vloeibare rood van een hemel die de straten overspoelt, terwijl een groepje vrolijke kinderen achter een bal aanholt en de rivier die daaronder stroomt de kleur van de naderende avond weerkaatst.

Ze slaat de gordijnen helemaal open en bestudeert de dag: hij heeft een bedrukt en grijs gezicht, anders dan je van een ochtend in juni zou verwachten. De wedergeboorte van de zomer met oktoberachtig weer: Alma vraagt zich af of dat een goed voorteken is, terwijl ze de veters van haar wandelschoenen strikt. Daarna bekijkt ze haar rugzak, die de komende weken haar enige reisgenoot zal zijn. Hij bevat alleen het hoognodige: de enige luxe die ze zichzelf heeft toegestaan is een schrift en een boek van Coelho, dat als titel de naam van de reis draagt: *De Pelgrimstocht naar Santiago*. Ze weet dat ze zich soms aan het gewicht zal ergeren, maar ze weet ook dat in de tas alles zit wat ze de komende dagen *thuis* kan noemen. Want *thuis* zal van nu af aan niet veel meer betekenen dan een schoon shirt, een zaklamp en arnicacrème tegen vermoeide benen.

Terwijl ze als vanzelf haar haren in een staart bindt, haar vingers gewend aan deze eindeloos herhaalde handeling, vraagt ze zich af of er een manier bestaat waarop ze de resten van bepaalde dromen en haar heimwee kan uitvegen. De schuld van de tijd, die vreemde vriend, die haast had haar volledige gevoel van morgen, compleet en keihard, weg te nemen.

Ze voelt zich nu geen *geheel* meer. Halverwege de dertig lijkt

het alsof haar route is uitgestippeld. Alsof de dingen die ze niet heeft en die ze heeft verloren haar scherper kenschetsen dan de dingen die ze heeft verkregen.

Maar misschien kan er nog iets komen wat de kaarten schudt, denkt Alma terwijl ze naar beneden gaat om te ontbijten. Dat móet gewoon.

Na een kop zwarte koffie en een baguette met boter en jam belt ze met de telefoon van het pension naar huis. *Ja, mam, alles is goed. Ik weet dat het heel vroeg is, ja ik vertrek zo. Natuurlijk doe ik voorzichtig, we spreken elkaar over een paar dagen, groetjes aan papa.*

Ze laat haar nieuwe pelgrimspaspoort afstempelen, de eerste stempel in een lange reeks, en pakt de dingen die ze onderweg echt nodig heeft: een handgeschreven lijst dorpjes en een gedetailleerde kaart van de Franse Pelgrimstocht.

Ze is er klaar voor. Iedere reis leert je een manier van gaan, maar ze weet nog niet hoe ver deze tocht haar zal brengen. Ze heeft nog niet geleerd dat afstand niet draait om het aantal kilometers in de benen, maar om de tocht die afgelegd moet worden om dichterbij jezelf te komen.

Ze stapt de deur door en sluit haar jas tegen de kou en de mist, plotseling alleen in het ochtendgloren.

HOOFDSTUK 2

Laten we vrij ademen

Negen maanden eerder, september

Dat jaar had de zomer zijn warme armen veel verder uitgestrekt dan tot de natuurlijke grenzen en leek het half september nog steeds begin augustus. Alleen de langer wordende schaduwen tussen de heuvels van laag Monferrato gaven aan dat het eerder donker zou worden. De heldere lucht maakte het landschap nog mooier doordat het er scherp tegen afstak. Het groen van de weilanden was warm en zacht, kondigde de herfst aan, het licht van de lege hemel sijpelde tussen de wijngaarden door en accentueerde de geordende rijen populieren.

De dag dat Alma en Monica in Varengo aankwamen, was precies zo'n dag: het decor van een kunstenaar. Bezweet van de lange reis stapten ze uit het busje, deels vertraagd door een langzame tractor die voor hen reed op de smalle weg. Tijdens het laatste stuk, inmiddels in Monferrato, waren hun ogen gewend geraakt aan de glooiende velden, slechts onderbroken door hier en daar een ronde strobaal.

Ze stapten net buiten het dorp uit aan het begin van een onverharde weg met dikke groene struiken ernaast. Ze sleepten hun koffers een paar stappen over het grind en zagen voorbij de bocht het *agriturismo* liggen.

Het heet Pom Granin, de chauffeur had uitgelegd dat dat granaatappelboom betekende in het Piëmontees. Ze hadden het

gekozen na een zoektocht op internet en vonden het er ook in het echt leuk uitzien, trouw aan die paar foto's die ze op het net hadden gevonden, met gele muren en een entree omlijst met brede witte gordijnen, zeilen die bol stonden door de zachte wind. Achter het grote huis was de stal en ervoor het hek van de manege.

Alma bedacht: *het was het waard om de hele zomer te werken en nu hier te zijn.*

Soms is de eerste indruk een voorbode van latere gedachten.

Een aardige vrouw verwelkomde hen buiten adem bij de deur. Ze legde hun uit dat het een klein familiebedrijf was, dat ze er niet te veel van moesten verwachten, maar dat ze hun uiterste best zouden doen hen tevreden te stellen. Ze liep met hen mee naar hun kamer: witte muren, hout en buiten een balkon met een hoge hemel.

'Zie je wel dat het goed is dat ik je heb overgehaald?' merkte Monica op, nadat ze de gedachten van haar vriendin had gelezen. 'Het was tijd voor iets anders dan die gebruikelijke strandvakantie.'

'Ja, ik ben blij dat ik naar je heb geluisterd. Ik hoop alleen dat ik niet meteen uit het zadel vlieg zodra ik ga zitten.' Ze had in geen jaren paardgereden en rilde al bij het idee: de typische wrange zorgeloosheid die ze als kind had, was verdwenen en vervangen door haar angst om te vallen. En zonder een beetje zorgeloosheid val je zeker. Of probeer je het niet eens en dat is nog erger.

In de paardenstal hing de geur van leer en zeep en warme dierenadem. Er stond een twintigtal paarden. Alma liep ertussendoor en hield bijna haar adem in: hun van het zweet glimmende vacht leek wel oneindig in het halfduister van die middag. Monica was in de kamer gebleven om zich op te frissen, maar zij had haar nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen en was wat rond gaan kijken.

Ze had op de achtergrond John Denver verwacht met zijn verhalen over cowboys en uitgestrekte grasvlaktes, maar herkende de stem van Battisti uit de oude stereo in de stal.

Ze schuifelde, alsof een bruuske beweging de dieren onrustig kon maken. Van alle paarden werd ze het meest aangetrokken door een nogal gedrongen palominokleurige haflinger en zijn grappige uitdrukking. Ze stak haar hand uit naar de neus van het dier, dat meteen terugdeinsde, meer ontstemd dan bang. Alma trok haar hand onthutst terug.

‘Van onder naar boven.’

De stem deed haar opschrikken. In het tegenlicht kwam iemand dichterbij die vervolgens zijn grote hand onder de paardensnuit hield. Het dier stak zijn hoofd buiten de box om de knuffels in ontvangst te nemen.

‘Bovenlangs benaderen schrikt hen af, onderlangs overtuigt.’ De man veegde zijn hand zo goed en kwaad als dat ging aan zijn werkbreek af en stak hem naar haar uit. ‘Ik ben Bruno en dit is Pongo. Welkom,’ zei hij terwijl hij naar het dier wees.

Alma bekeek hem nu goed: een licht geruit overhemd met de mouwen opgerold tot onder zijn ellebogen, warrig haar, gitzwarte ogen. Zijn huid getekend door het wisselen van de sei-

zoenen, zijn neus ietwat krom en zijn mond zachter dan zijn manieren, zijn mondhoeven omhoog.

‘Ik ben Alma,’ antwoordde ze, terwijl ze zijn ferme handdruk beantwoordde.

Onbewust rechtte ze haar schouders en streek ze haar haren glad.

Het lichaam weet eerder wat het hoofd later pas begrijpt. Het brein heeft tijd nodig om de obstakels maar, misschien, hoewel, te verwerken.

‘Ik zal deze week jullie rijinstructeur zijn. Als jullie het goed vinden, kijken we morgen eerst in de bak hoe het gaat en als er dan niets bijzonders is, maken we een buitenrit.’

Alma keek de man aan, en probeerde zich te herinneren wat ze aanhad en of ze zich die ochtend had opgemaakt; ze zag er vast slecht uit na die vermoeiende reis. Ze was niet gewend zich zo druk te maken over haar uiterlijk, omdat ze op de een of andere manier wist, zonder zich er daadwerkelijk bewust van te zijn, dat dat niet echt nodig was. En misschien maakte die onbewuste zelfverzekerdheid haar nog wel aantrekkelijker, meer nog dan haar volle haardos en lichte ogen, zeker nu op deze leeftijd schoonheid niet meer zo vanzelfsprekend was.

Ze bedacht, wie weet waarom, dat haar ex-vriend haar haren altijd mooi vond zo los over haar schouders, zoals nu. *Misschien ziet hij het liever anders.* Terwijl ze dat dacht, hadden haar handen het haar alweer impulsief boven een schouder bijeengebonden.

‘Morgenochtend staat vanaf zeven uur het ontbijt klaar. Jullie gaan vast vroeg naar bed, hier in de omgeving is toch niets te

beleven,' ging Bruno licht ironisch verder. 'Ik verwacht jullie om negen uur in de bak, want later heb ik een afspraak.'

Alma baalde dat ze haar blauwe shirtje, dat haar ogen zo goed deed uitkomen, niet had meegenomen, of tenminste één leuk jurkje in plaats van al die lelijke en lompe kleding. *Neem kleding mee die lekker zit*, had Monica gezegd, zoals gewoonlijk praktisch ingesteld. En zij had stom genoeg haar advies opgevolgd.

'... ik moet weer gaan, het hooi wacht op me. Als jullie iets nodig hebben, kunnen jullie dat altijd aan mijn moeder en zus vragen, in het huis hiertegenover. Fijne dag.' Door zijn glimlach krulden zijn mondhoeken nog meer omhoog.

... Begrijpen kun je het niet, noem ze zoals je wilt... Emoties...

Alma groette hem met een knikje. Ze merkte aan haar flauwe reactie dat ze zich begon over te geven. Ze kon het niet uitleggen, maar realiseerde zich weer, de tweede keer die dag, dat ze er goed aan had gedaan om de hele zomer te werken, om daar op dat moment te kunnen zijn.

De volgende morgen stonden de twee vriendinnen vroeg op. Bruno wachtte hen al fris en uitgerust op, terwijl hij druk bezig was met de eerste ochtendwerkzaamheden: de dieren water geven, de boxen schrobben, het plein schoonmaken. Hij ging er zo in op dat hij niet merkte dat de vrouwen aan kwamen lopen. Alma zag hoe hij emmers en ruiven vulde en elk dier begroette met een klop op de flank, zoals je een oude vriend begroet.

Er zijn mannen die minder aardig zijn tegen hun gelijken, dacht Alma.